

Helena Immonen

PURPPURAU SVAN ANIMAAGIT

AHMAN VARJO

Tammi

PURPPURAUŠVAN ANIMAAGIT -SARJA

Karakalin voima

Kokelaiden koitos

Zelenen salaisuus

Kissojen valtakunta

Ahman varjo

Helena Immonen

PURPPURAU SVAN
ANIMAAGIT

AHMAN VARJO

TAMMI • HELSINKI

Ensimmäinen painos

Teksti © Helena Immonen 2026

Kuvitus © Pasi Leinonen 2026

Teoskokonaisuus © Tekijät ja Tammi 2026

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-04-8127-8

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

1

”Yök, yök, yök, yök, YÖK!”

Jarek kääntyi katsomaan taakseen ja näki amurinleopardin huitovan tassullaan epätoivoisesti sinne tänne.

”Mitä sinä oikein teet?” Jarek murahti. Yö oli ollut pitkä, eikä prinsessa Rashida ollut lakannut valittamasta joka ikisestä asiasta.

”Astuin johonkin ällöttävään!” Rashida parahti. ”Siis todella järkyttävän iljettävään oksetukseen!”

”Oksennukseen?” Jarek toisti kysyvästi.

Leopardi levitteli kynsiään ja heilutti tassuaan ilmeisesti toivoen, että onnistuisi sillä tavalla irrottamaan ällötyksen, joka anturoihin oli tarttunut. Jarek huokaisi ja tallusti prinsessan luo.

”Näyttäisi olevan jättietanan limaa”, Jarek tuhahti. ”Ei se ole vaarallista. Etsitään vettä, niin saat pestä tassusi.”

Prinsessa teki yökkäviä eleitä. Hän näytti todella pahoinvoivalta.

”Vai ei vaarallista! Tämähän voi olla vaikka myrkyllistä!”

”Ei se ole”, Jarek vakuutti. Hän kääntyi ja lähti jatkamaan matkaansa. Huskyn tarkka kuulo oli havainnut veden solinaa edessäpäin. Lähellä oli varmasti puro tai vesiputous.

Kun Rashida tajusi jäävänsä yksin, hän lähti ontumaan Jarekin perään kolmella tassulla. Jarek johdatti heidät heleästi solisevan puron ääreen ja istahti alas.

Leopardi nyrpisti nenäänsä.

”Se on varmasti kylmää.”

”Päätös on sinun. Joko peset tassusi tai et pese, ei liikuta minua.”

”Henkivalvelijaksi olet aika koppava”, Rashida sanoi. Hän taapersi puron varteen ja kokeili vedenpintaa varovasti tassullaan.

”En ole henkivalvelija”, Jarek sihahti hampaidensa välistä. ”Olen henkiopas.”

Ja sitäkin hän oli vastentahtoisesti. Jonkun oli pitänyt jäädä huolehtimaan Valentian prinsessasta tämän animaagivaelluksen ajan. Tommo oli kadonnut, ja Heddalla sekä Aasalla oli tehtäviä palatsissa, joten kohtalo oli langennut äkeälle huskylle.

Toki Jarek ymmärsi tehtävän välttämättömyyden. Aasa oli edellisenä aamuna löytänyt vaatehuoneeseensa piiloutuneen, amurinleopardiksi muuttuneen prinsessan ja hälyttänyt ystävänsä apuun. Kukaan ei saisi tietää, että Rashida oli animaagi, sillä animaagit olivat lainsuojattomia ja vainottuja Valenciassa. Rashidan oli saatava eläimensä hallintaan pian, ja sen saavuttamiseksi ainoa vaihtoehto oli suorittaa vaellus. Yön pimeydessä he olivat livahtaneet satamaan ja purjehtineet autiolle saarelle, jonne Jarek ja prinsessa olivat jääneet. Prinsessa ei tosin tiennyt, kuka Jarek oli – hän luuli huskya sudeksi, sala-peräiseksi henkioppaaksi.

”Opas on joku, joka auttaa asiakasta. Eli työskentelee asiakkaalle. Eli palvelija”, Rashida intti. Hän yritti työntää tassuaan

syvemmälle veteen, mutta veti sen aina vaistomaisesti takaisin, kun vesi kosketti karvoja.

Jarek hengitti syvään. Hän oli luvannut ystävilleen, ettei jättäisi prinsessaa, mutta tuon lupauksen pitäminen muuttui hetki hetkeltä vaikeammaksi.

”Väärin. Henkiopas on ennemminkin opettaja.”

”Ahaa! Opetä minulle sitten, miten voin muuttua takaisin ihmiseksi.”

”Ensin sinun täytyy suorittaa vaelluksesi loppuun”, Jarek vastasi.

”Olet mälsä opettaja”, Rashida valitti. Hän oli edelleen aivan puron reunalla ja taisteli kahden ällöttävän asian välillä: etananliman ja kylmän veden.

Jarek asteli leopardin viereen. Hän kumartui juomaan purosta ja horjahti samalla päin Rashidaa niin, että kissaeläin molskahti puroon. Vesi ei ollut syvää, mutta amurinleopardi kellahti kyljelleen ja kastui kokonaan.

”Hei! Tuon sinä teit kyllä tahallasi!” Rashida huudahti. Hän nousi seisomaan ja loikkasi takaisin kuivalle maalle.

”Ehkä, mutta tein sen puhtaasti opetustarkoituksessa”, Jarek tuumasi. Hän vastusti houkutusta virnuilla prinsessalle avoimesti. ”Katso nyt, miten sulavasti loikkasit sieltä pois. Olet koko yön keskittynyt siihen, mikä on huonosti, kun sinun pitäisi keskittyä siihen, miten saat eläimesi hallintaan. Ja yksi osa sitä on, että annat leopardin vaistoille enemmän valtaa. Niin tapahtuu luonnostaan yllättävissä tilanteissa.”

Rashida ravisti turkkiaan ja tarkasteli sitten limatassuaan. Ilmeisesti siinä oli vielä jotain, sillä hän hinkkasi anturoitaan heinikkaa vasten.

”Minun ei pitäisi antaa eläimelle lainkaan valtaa vaan nimenomaan pitää se kaikki itselläni”, Rashida väitti. ”En halua olla eläin vaan ihminen.”

”Olet animaagi. Mitä nopeammin hyväksyt sen, sitä helpompaa sinulla tulee olemaan”, Jarek neuvoi.

”Vai muka helpompaa! Luuletko, että mikään elämässäni on koskaan ollut helppoa?”

”Makoilet päivät pitkät palatsissa ja syöt sinulle kannettuja herkkuja. Kyllä, sanoisin, että elämäsi on helppouden perikuva.”

Rashidan silmät suurenivat. Prinsessa ei ollut tottunut siihen, että hänelle puhuttiin niin tönkeästi.

”Sinä senkin... senkin...”

Rashida ei löytänyt sanoja, mutta amurinleopardi ei tarvinnut niitä. Se loikkasi karjaisten Jarekin kimppuun. Isku oli niin yllättävä, että Jarek häkeltäytyi ja menetti tasapainonsa. Rashida oli nopeasti hänen päällään.

”Senkin likainen susi, kuinka kehtaat puhua minulle tuolla tavalla!”

Jarek työnsi takajalkansa leopardin vatsaan ja potkaisi. Rashida horjahti, ja Jarek pääsi livahtamaan hänen altaan pois.

”Nyt alkaa näyttää siltä, että edes yrität”, Jarek kehaisi.

Rashida räpytteli silmiään.

”Siis tuostako sinä innostut? Että hyökkäsin kimppuusi?”

”Hetken ajan annoit leopardin toimia. Juuri niin sinun täytyy tehdä edelleen. Et voi potkia leopardia ulos itsestäsi, joten parempi löytää tasapainoinen kumppanuus toisen luontosi kanssa.”

Jarek käänsi leopardille selkensä.

”Jatketaan matkaa.”

Seuraavaan hyökkäykseen Jarek osasi varautua, ja hän oli jopa tyytyväinen, kun se tuli niin nopeasti. Hän väisti kuitenkin Rashidan iskun. Leopardi vaihtoi suuntaa ja hyökkäsi heti uudestaan. Jarek tiesi, ettei pärjäisi taistelussa oikealle amurinleopardille, mutta luotti taitoihinsa kokematonna prin-

sessaa vastaan. Leopardin liikkeet olivat kömpelöt, vaikkakin sujuvammat kuin aiemmin. Sitä paitsi Jarek ei uskonut, että Rashida pystyisi oikeasti satuttamaan häntä.

”Pysy paikallasi”, Rashida kiljui, kun Jarek oli väistänyt kolmannen hyökkäyksen.

”Miksi?” Jarek ihmetteli.

”Jotta voin iskeä hampaani sinuun”, Rashida uhosi.

”Juuri siksi en halua pysyä paikoillani”, Jarek naurahti.

Samassa hän jäähmettyi. Huskyn sieraimet laajenivat ja korvat kääntyivät terhakkaasti eteenpäin. Muutos oli niin näkyvä, että Rashida keskeytti hyökkäyksensä.

”Mitä nyt?” hän kysyi.

Jarek haisteli ilmaa.

”Ihmisiä”, hän sanoi sitten.

”Ei kai? Ei täällä pitäisi ketään olla”, Rashida sanoi epäröiden. ”Puistonvartijat käyvät ainoastaan päivisin.”

”Ihmisiä täällä kuitenkin on”, Jarek sanoi itsevarmasti.

”Paras ottaa asiasta selvää. Hiivitään lähemmäs.”

”Eikö meidän kannattaisi mennä ennemminkin päinvas-
taiseen suuntaan? Kukaan ei saa tietää, että minä olen täällä!”

”Kukaan ei saakaan tietää, kunhan pysyt hiljaa ja piilossa.”

Jarekin huomio oli nyt hajuissa, joiden lähteestä hän oli täysin varma. Hän lähti kulkemaan niitä kohti. Rashida voisi jäädä paikoilleen, jos halusi. Jarek löytäisi prinsessan kyllä.

Jarek hiipi äänettömästi läpi runsaskasvuisen viidakon. Hän väisteli suuria matelijoita, joita saarella riitti. Niiden haju oli pistävä. Suurimmat varaanit olivat ainakin kolme kertaa Jarekin kokoisia, eikä husky halunnut mitellä voimia niiden kanssa.

Ihmisten hajujälki toi Jarekin rannalle. Hän hiipi aivan viidakon ja hiekkarannan rajalle ja laskeutui makuulle tuuhean pensaan juurelle.

Rannalle oli sytytetty nuotio. Jarek erotti neljä ihmistä sen ympärillä. He eivät näyttäneet puistonvartijoilta.

Yhtäkkiä Jarek haistoi uuden, erilaisen hajun. Jarek kääntyi sähkökästi ja paljasti hampaansa. Hänen takanaan oli rengas-häntämaki.

”Hei kaverit, meillä on seuraa!” maki huudahti.

2

Ilvestaulu kolahti kiinni heidän takanaan, kun Hedda, Aasa ja Leonia palasivat prinsessan huoneistoon. Jaguaari-kissa, joka oli paljastunut prinsessan animaagi-äidiksi, hypähti sohvalle ja venytteli raukeasti raajojaan.

”Sinun on lähdettävä etsimään Tommoa”, Aasa sanoi heti Heddalle. ”Olen todella huolissani hänestä. Pelkään, että hän on pulassa.”

”Tietysti lähden, mutta en tiedä, mistä voisin vielä etsiä häntä”, Hedda vastasi.

”Ehkä meidän pitäisi kertoa...” Aasan ääni hiipui ja hän vilkaisi sohvalla loikoilevaa Leoniaa. Aasa madalsi ääntään kuiskaukseksi. ”...Varjoille. Ehkä he osaavat auttaa.”

”Kuulen kyllä aivan hyvin, mitä kuiskuttelette. Olen kissa, jos ette ole huomanneet”, Leonia sanoi silmiään avaamatta. ”On muutenkin turha kuvitella, että täällä olisi mitään salaisuuksia, joista en olisi tietoinen.”

”Minä menen nyt”, Hedda sanoi ja muuttui varpuseksi. ”Pidä sinä vartijat tämän huoneen ulkopuolella.”

Hedda lennähti parvekkeelle ja sieltä palatsin yläpuolelle. Hänellä oli kova nälkä, mutta nyt ei ollut aikaa mennä ruokalaan kärkekymään aamiaista. Hän saisi toistaiseksi tyytyä lentomatalla suuhunsa nappaamiin hyönteisiin.

Tiedustelureissuillaan Hedda oli saanut selville, missä Maya ja Jofiel majoittuivat ollessaan Khoribassa. Hän toivoi, ettei kaksikko ollut lähtenyt kaupungista. Varjoilla oli luonnollisesti paljon vaativia tehtäviä ympäri Valentiaa. Toisaalta vesiheimon Salaisuuden Kantaja Verena oli pyytänyt Mayaa ja Jofielia katsomaan heidän peräänsä, joten tuskin Varjot olisivat näin nopeasti poistuneet kaupungista. Varmasti he ottivat Salaisuuden Kantajan antaman tehtävän tosissaan.

Oli vasta aikainen aamu, eikä kaupunki ollut kunnolla herännyt. Hedda lensi erään leipomon yli ja maiskautti nokkaansa, kun herkullinen tuoreen leivän tuoksu leijaili hänen luokseen. Leipäkin saisi nyt odottaa.

Lintuperspektiivistä Khoriba oli täysin erilainen kaupunki kuin kadulta katsottuna. Hedda oli alkanut pitää kaupungin äänistä ja vauhdista. Norrapurrassa aika kulki leppoosasti, kun taas täällä tuntui siltä kuin kaikilla olisi jatkuvasti tärkeää tehtävää. Myös Heddalla.

Hedda ylitti vehreän puiston, jonka lammessa kukkivat lootukset. Korkeat palmupuut ympäröivät puistoa. Rubiini-iibis kahlasivat vedessä. Sen kauniin punainen väri erottui kauas. Jonain toisena päivänä Hedda olisi saattanut lentää palmun oksalle tarkkailemaan komean linnun puuhia. Valentian luonto oli niin kiehtovan erilainen kuin Heddän kotiseudun ympäristö. Lajikirjo oli paljon laajempi.

Puiston jälkeen tultiin hulppealle asuinalueelle, jossa monet Khoriban viranhaltijoista ja kauppiaista asuivat. Hedda löysi etsimänsä talon ja lennähti sen parvekkeelle. Hän kopautti

nokallaan parvekkeen oven pieneen lasi-ikkunaan. Verhot oli vedetty ikkunan eteen, joten sisälle ei voinut nähdä. Hedda oli kuitenkin varma, että asunto oli oikea.

Hän kopautti vielä uudestaan. Se toimi: verho vedettiin syrjään ja lasin taakse ilmestyivät Jofielin kasvot. Jos mies oli yllättynyt, hän ei näyttänyt sitä mitenkään, avasi vain oven ja sulki sen heti, kun Hedda oli lentänyt sisään.

Hedda muuttui ihmiseksi kesken lennon ja laskeutui voltin kautta jaloilleen. Jofiel vislasi matalasti ja nauroi päälle. Sen sijaan Maya ei ollut vakuuttunut.

”Hedda! Etkö ole kuunnellut mitään, mitä olemme teille sanoneet? Tuollaisella varomattomuudella pääsee hengestään. Muutit muotoasi ennen kuin olit edes varmistanut, onko asunnossa sinulle tuntemattomia paikkalla.”

Heddan posket punehtuivat. Maya oli oikeassa. Hän oli halunnut vähän esitellä notkeuttaan ja oli samalla toiminut harkitsematomasti.

”Olen pahoillani”, Hedda sanoi heti. Hän olisi tarkempi jatkossa. Hän halusi olla maailman paras vakooja, eikä silloin voinut olla huolimaton, saati huoleton.

”Mitä on tapahtunut?” Jofiel kysyi. Hän oli aavistanut oikein Heddan synn saapua paikalle.

”Tommo on kadonnut. Häntä ei ole näkynyt työpaikalla melkein kahteen päivään, eikä hän ole tullut yöksi majataloon”, Hedda selitti.

”Onko hän voinut paljastua?” Maya kysyi.

Hedda pudisti päätään.

”Ei ainakaan palatsissa. Olen tarkistanut vankilan tyrmät, eikä hän ole siellä.”

Jofiel katsoi Heddaa mietteliäästi.

”Sinulla on kuitenkin jokin aavistus siitä, missä hän voisi olla”, mies arveli.

Hedda vilkaisi varpaitaan. Oliko häntä noin helppo lukea? Hän oli kuvitellut olevansa jokseenkin taitava tiedustelija.

”Luulen, että hän lähti etsimään Keidasta. Tai vähintään sitä hylättyä juna-asemaa, joka on kaupungin ulkopuolella.”

”Mehän nimenomaan kielsimme teitä tekemästä niin!” Maya puuskahti.

”Tiedän. Mutta Tommo etsii isäänsä”, Hedda paljasti. Kun he kerran joutuivat pyytämään Varjoilta apua, oli ainoastaan reilua, että he tiesivät totuuden. Tai ainakin osan siitä. ”Ismar myi Tommon isän animaagikauppiaalle kymmenen vuotta sitten. Tommo on tullut tänne etsimään isäänsä tai vähintään saamaan lisää tietoja siitä, mitä hänelle on tapahtunut.”

Jofiel huokaisi, ja Mayakin vaikutti leppyvän hieman.

”Mikä hänen isänsä eläin on?” Maya kysyi.

”Ahma.”

Varjot vilkaisivat toisiaan, ja tunnelma huoneessa tiivistyi. Ihan kuin ahmalla olisi ollut heille jokin merkitys. He eivät kuitenkaan selittäneet, mikä.

”Meidän on pitänyt käydä Keitaassa vierailulla muutenkin, joten aivan hyvin voimme lähteä jo tänään”, Jofiel sanoi. ”Kukaan muu teistä ei saa kuitenkaan seurata. Keidas ei ole mikään lasten paikka. Ymmärrätkö?”

”Ymmärrän”, Hedda toisti.

”Tommon eläin on karakali, eikö vain?” Maya varmisti. Hedda nyökkäsi. ”Hyvä. Palaa nyt omien töidesi pariin ja käytäydy niin normaalisti kuin kykenet. Mikäli Tommo tai hänen isänsä on Keitaassa, me keksimme keinon saada heidät sieltä pois.”

”Kiitos”, Hedda sanoi. Hän muuttui takaisin varpuseksi, ja Jofiel avasi parvekkeen oven. Hedda katosi Khoriban taivaalle.

3

Jarek astui vastentahtoisesti esiin lehtien takaa. Rengashäntä-maki hyöri hänen ympärillään kuin paarma lehmien keskellä.

”Vieraita, vieraita, vieraita meillä on!” se hoki.

Nuotion ympärillä olevat neljä hahmoa kääntyivät kaikki Jarekin suuntaan.

”Toivotetaan hänet tervetulleeksi!” maki hikkaisi. Samassa nuotiolla ei ollutkaan ihmisiä, vaan gibbon-apina, tukaani, mattopyton ja savannikoira. Jarek mittaili rannalle yllättäen ilmestyneitä animaageja mielessään. Yksi kerrallaan hän kenties pärjäisi taistelussa kenelle tahansa niistä. Kaikki yhdessä taas... Oli parempi välttää riitoja. Toivottavasti Rashida älyäisi pysyä piilossa.

”Huomenta”, Jarek tervehti.

”Uusi animaagi meidän huudeilla. Melko yllätys ja myös hieman epäilyttävää”, savannikoira sanoi ja irvisti.

”No, no Tico, älä ole aina niin kyyninen. Tämähän on suorastaan juhlapäivä”, maki huomautti. ”Minä olen Artturo ja olen tämän jengin pomo.”

”Vai että pomo”, tukaani tuhahti.

”Tuo on Vertti, eikä hän kestä sitä, ettei hän ole pomo”, Artturo jatkoi.

”Mikä jengi te tarkalleen ottaen siis olette?” Jarek tiedusteli.

”Onpas mukavaa, että kysyit. Olemme Ihmejengi! Toiselta nimeltään Supersalajengi. Tai Erinomaisten Koiruukсийen jengi.”

”Toisin sanoen emme ole päässeet sopuun nimestä”, Vertti selitti.

”Mitä te sitten teette?” Jarek kysyi.

”Jos kerromme sinulle, sinun täytyy joko liittyä meihin tai kuolla”, Tico murahti. Jarek pani merkille, että savannikoira oli kaikista epäluuloisin.

”Tico, älä ole niin epäkohtelias”, Artturo torui. Sitten rengashäntämäki katsoi Jarekia pää kallellaan. ”Vaikka hän on kyllä myös oikeassa. Ehdottoman varmasti en voi kertoa sinulle ryhmämme itsetarkoitusta.”

”Minua kiinnostaisi, kuka sinä oikein olet ja miten ilmes-tyit yhtäkkiä meidän saarellemme”, Tico penäsi. Koiraeläimenä Tico varmasti aisti Jarekin huskysta tihkuvan auktoriteetin ja tulkitsi sen uhaksi. Jarek yritti kuumeisesti miettiä sopivaa vas-tausta. Hän ei missään nimessä voisi kertoa, kuka on tai miksi oli täällä. Muita uskottavia selityksiä hänen läsnäololleen ei vain tullut nopeasti mieleen.

”Mikäs täällä on?”

Ääni kuului saman pensaikon luota, missä Jarek oli hetki sitten ollut. Artturo oli loikkinut takaisin puurajaan ja nykäisi suuren lehden sivuun. Sen alta paljastui kyyristelevä amurin-leopardi. Kissaeläin paljasti hampaansa makille.

”Onpas se sähkökkä, vaikka pentu vielä onkin. Kuuluuko tämä sinulle?” Artturo kysyi Jarekilta.

Rashida syöksähti hiekalle ja pörhisti rintaansa.

”Minä en todellakaan kuulu kenellekään! Olen Ra...”

”Randi tässä on suorittamassa vaellustaan”, Jarek keskeytti. Hän toivoi, että prinsessa tajuaisi pitää suunsa kiinni siitä, kuka hän oikeasti oli. ”Ja vastauksena aiempaan kysymykseen, minä olen täällä auttamassa häntä.”

”Vaellustaan”, Vertti ihmetteli. ”Mistä te oikein olette kotoisin?”

”Me... me olemme vähän kauempaa”, Jarek vastasi.

”Älä nyt ahdistele vieraitamme”, Artturo komensi. ”He ovat selvästi eksoottisemmasta paikasta lähtöisin, mutta kai heilläkin on oikeus olla olemassa? Vaellus on täällä älykkäiden mailla luokiteltu vanhaa valtaa ylläpitäväksi ummehtuneeksi tavaksi, mutta eihän se tarkoita, etteikö kukaan enää harjoitaisi näitä taikauskoisia riittejä.”

”Ne *taikauskoiset riitit* ovat välttämättömiä”, Jarek sihisi hampaidensa välistä. ”Ilman vaellusta voi jäädä epätasapainoon. Kuten selvästi näkyy.”

”Mitäs tuo muka tarkoitti?” Tico ärähti. ”Kutsutko meitä epätasapainoisiksi?”

”Minusta te olette vähän hassuja”, Rashida tokaisi. ”Olette kuin sekalainen sirkusjoukko.”

Gibbon loikki lähemmäs Rashidaa, ja Tico kiersi leopardin toiselle puolelle. Mattopyton luikerteli yhdelle sivustalle.

”Vai että sirkusjoukko”, Tico murisi. Jarek tunsi nahkoisensa, että savannikoira valmistautui hyökkäämään.

”Olen pahoillani, jos käyttämämme ilmaisut ovat loukanneet teitä”, Jarek kiirehti sanomaan. Hän astui Rashidan viereen, valmiina puolustamaan tätä. ”Kuten tässä on tullut ilmi, olemme kotoisin hieman... eksoottisemmasta paikasta. Meillä päin sirkusjoukoksi kutsuminen on kohteliaisuus. Sirkukseenhan pääsevät vain erityisen taitavat yksilöt.”

Ticon epäilykset eivät hellittäneet, mutta Artturo loikki

huolettomasti ringin keskelle ja kosketti pitkällä hännällään leopardin kuononpäättä.

”Olet niin söpö pikku kissa, ettei sinulle voi olla vihainen. Mutta älkää enää nimitelkö meitä, tai löydätte itsenne tuolta nuotiosta. No niin, jokos aamupala on valmis? Tarjoammeko vieraillemme?”

”En tiedä riittääkö tästä jaettavaa”, Vertti sanoi Jarekia ja Rashidaa mulkoillen. Muut Ihmejengistä eivät olleet antaneet anteeksi yhtä nopeasti.

”Emme tarvitse ruokaa”, Jarek sanoi. ”Meidän itse asiassa pitäisi jatkaa Randin vaellusmatkaa, joten lähdemmekin tästä teidän jaloistanne...”

Rashida parahti tuskaisesti.

”En minä jaksa kävellä enää metriäkään! Tassuni ovat aivan poikki ja vatsani kurisee. Söisin erittäin mielelläni ravitsevan aamiaisen, kuten karamellisoituja viikunoita ja mansikoita kermavaahdolla.”

”Vai että viikunoita ja mansikoita!” Vertti käkätti. ”Missä palatsissa sinä oikein olet kasvanut?”

Jarek mulkoili maassa makaavaa amurinleopardia turhautuneena. Miten Rashida saattoi olla noin tietämätön tilanteen uhkaavuudesta? Amurinleopardi olisi kaikista läsnä olevista lajeista mahtavin, mutta Rashida oli vain epävarma pentu.

”Meidän kotikylässämme kasvaa viikunoita ja mansikoita vähän joka pellolla”, Jarek selitteli. ”Ne ovat hyvää kauppatavaraa.”

”Se on sitten sovittu, te jätätte aamiaiselle”, Artturo nyökyteli innoissaan. ”Me tarjoilemme teille meidän saaremme maukainta murkinaa.”

Jarekin ei auttanut kuin istahtaa alas. Totta puhuen häneläkin alkoi olla jo nälkä.

”Mitäs on tarjolla?” hän kysyi ja yritti pitää äänensä mahdollisimman ystävällisenä.

”Grillattua merileguaania.”

Jarek nielaisi.

”Eivätkö merileguaanit ole uhanalaisia täällä?”

”Saattavat ollakin, mutta ne ovat myös erittäin herkullisia”, Artturo tuumasi heilutellen häntäänsä rytmikkäästi puolelta toiselle.

Jarek ei pitänyt tästä Ihmejengistä. Valentiassa nämä animaagit olivat lainsuojaton joukko, mutta käytöksensä perusteella he olisivat sitä myös Norrapurrassa. Jarekin oli vaikea hyväksyä, että animaagit suhtautuivat noin välinpitämättömästi luontoon ja eläimiin – mutta olisi todella typerää alkaa väittelemään siinä tilanteessa.

”Jos ruoka ei maistu, mene metsästämään omasi”, Tico murahti.

”En ole koskaan syönyt merileguaania, mutta minähän nämä liskot käytännössä omistan, joten kai sitä voisi vähän maistaa”, Rashida sanoi ja astui lähemmäs.

”Miten niin omistat?” Vertti kysyi.

”No sen vuoksi, että...”

”Hän tarkoittaa, että merileguaanit ovat sukulaisia”, Jarek keskeytti. ”Hänen suvussa on paljon matelijoita.”

Rengashäntämakin silmät kaventuivat viiruiksi, kun hän katsoi Jarekia.

”Minusta on hyvin epäilyttävää, että sinä aina puhut tämän jalon kissaeläimen päälle”, Artturo totesi ja taputti leopardia poskelle. ”Kerrohan kisu ihan rauhassa loppuun se, mitä olitkaan sanomassa.”

Jarek jännitti lihaksensa, ja Tico luultavasti aisti sen. Jarek ei voinut vaistoilleen mitään. Täällä hänen täytyi olla valmis taistelemaan joka hetki. Toinen koiraelain vain aisti energianmuutokset nopeammin kuin muut.

Kaikkien katseet kääntyivät Rashidaan. Leopardi vilkuili

vuoroin Jarekia, vuoroin ihmejengiläisiä. Tilanne oli prinses-
salle varmasti todella outo. Leopardin häntä liikkui levotto-
masti. Jarek toivoi, että edes kerran elämässään Rashida osaisi
tulkita tilannetta ja ymmärtää oman asemansa.

”Minä tarkoitin siis tietenkin sitä, että suvussani me leo-
pardit ja leijonat ja vastaavat mahtieläimet pomotamme lis-
koja ja muita alempia lajeja”, Rashida sopersi.

Hetken koko jengi tuijotti Rashidaa sanomatta sanaakaan.
Sitten Artturo purskahti nauramaan.

”Niin sitä pitää! Toivottavasti me emme tarjoile tänään
jotakuta serkkuasi, hehe”, maki sanoi taputtaen Rashidaa
päälle.

Mattopyton muuttui takaisin ihmiseksi ja käänsi nuotion
yllä olevaa grillivarrasta. Siinä roikkuva kokonainen meri-
leguaani oli paahtunut kauttaaltaan.

Jarek vilkaisi Rashidaa. Prinsessa oli ymmärtänyt pysyä
hänen keksimässään tarinassa. Toivottavasti tämä ei jatkossa-
kaan lipsauttaisi mitään todellisesta taustastaan. Nämä jengi-
läiset olivat kenties animaageja, mutta eivät heidän ystäviään.
Jarek luotti heihin yhtä paljon kuin kettuun kanalan vartijana.

VALENTIASSA TOTUUS VOI TAPPAA

Valentian hoviin soluttautunut ystäväporukka hajaantuu, kun Jarek jää auttamaan prinsessa Rashidaa tämän animaagivaelluksella ja Aasa ja Hedda alkavat selvittää, minne Tommo on kadonnut. Jarek ja Rashida kohtaavat reissullaan joukon suulaita animaageja, jotka vaikuttavat prinsessaan voimakkaasti. Samaan aikaan Tommo on elämänsä pinteessä: vangittuna näytöseläimeksi, ja edessä on ensimmäinen taistelu yleisön edessä. Vastassa on kokenut taistelija - ahma, jonka Tommo tunnistaa heti.

Vauhdikkaan sarjan viides osa vie ystävykset Tommon, Heddan, Aasan ja Jarekin äärimmäiseen vaaraan, kun Valentian animaagiviha saa uutta tulta eikä yhdelläkään animaagilla ole varaa paljastua.

www.tammi.fi

L84.2

ISBN 978-952-04-8127-8

Kannen kuva: Pasi Leinonen